

100CC

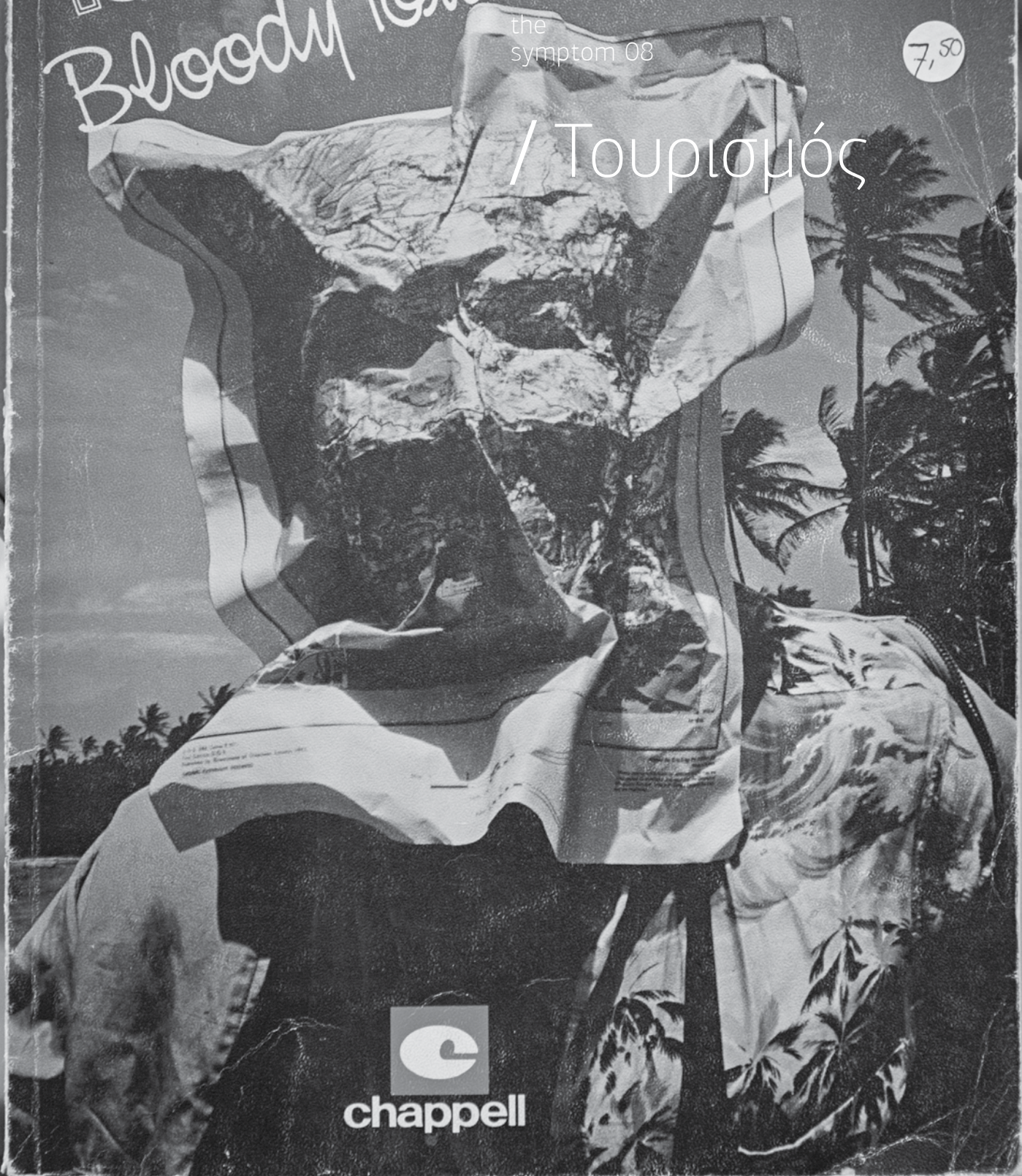
Bloody Tourists

the
symptom 08

Chappell
BARBAIN
BOOK
£1.50

7,50

/ Τουρισμός

chappell

the
symptom
projects

the
symptom 08

/ Τουρισμός

**the
symptom
projects**

Επιμέλεια:
Ελπίδα Καραμπά
Γλυκερία Σταθοπούλου

Curators:
Elpida Karampa
Glykeria Stathopoulou

7 - 22.10.2017

Παλιό Νοσοκομείο
Άμφισσας

Είσοδος από:
Υπολοχαγού Γάτου 12

7 - 22.10.2017

Former Hospital
of Amfissa

Entrance:
Ipolochagou Gatou 12

the symptom projects

Apostolis Artinos
Kostas Christopoulos

Το The Symptom Projects είναι μια πλατφόρμα που στοχεύει στη διερεύνηση του «συμπτώματος» στην τέχνη. Το «σύμπτωμα», αυτή η σκοτεινή εμπειρία της λακανικής ψυχανάλυσης, το γλωσσικό συμβάν που διαθέτει το αδιάθετο ίχνος του πραγματικού, το αφανέρωτο ίχνος του πράγματος.

Συνεργαζόμενο με καλλιτέχνες, επιμελητές, θεωρητικούς και λογοτέχνες το The Symptom Projects γίνεται έτσι ένας τόπος σκέψης αλλά μαζί και ένα πειραματικό φόρουμ που με εκθεσιακές δραστηριότητες, στρογγυλές τράπεζες και κειμενικές παραγωγές επιχειρεί να διερευνήσει αυτό το ακαρτογράφητο απόθεμα που είναι όμως και η καταγωγική αναφορά του οποιουδήποτε έργου.

Η εκθεσιακή δραστηριότητα του The Symptom Projects εξελίσσεται σε δύο εκθεσιακούς κύκλους. Τον κύκλο του The symptom που είναι κυρίως ετήσιες ομαδικές εκθέσεις σύγχρονης τέχνης και το κύκλο του Es-optron που είναι μια σειρά ετήσιων φωτογραφικών εκθέσεων.

Οι εκθέσεις πλαισιώνονται κάθε φορά από συναντήσεις συγγραφέων και από παραστάσεις πειραματικής μουσικής.

The Symptom Projects is a platform that seeks to explore "symptom" in art; the "symptom", this dark experience of lacanian psychoanalysis, the linguistic event that disposes the non disposable trace of the real, the unrevealed trace of the thing.

In cooperation with artists, curators, theoreticians and litterateurs, The Symptom Projects becomes a place of thinking no less than an experimental forum, which attempts to explore this uncharted reserve that is also the original reference of any work, through exhibitions, round tables and textual productions.

The exhibiting activities of The Symptom Projects are carried out in two cycles: "The symptom", which mainly includes annual group shows of contemporary art, and "Es-optron", which is a series of annual photography exhibitions.

The exhibitions are accompanied by meetings of writers, and experimental music shows.

/Τουρισμός

Ελπίδα Καραμπά
Γλυκερία Σταθοπούλου

Η ιδέα του τουρισμού είναι ιδιαίτερα συνδεδεμένη με την Ελλάδα, καθώς η Ελλάδα μαζί με την Ιταλία υπήρξαν παραδοσιακοί προορισμοί ταξιδιού πολύ πριν οργανωθεί η μεταναστευτική βιομηχανία του τουρισμού. Στον 20ο αιώνα η βιομηχανία του τουρισμού συνδέθηκε με κομβικά ζητήματα που καθόρισαν τη φυσιογνωμία του. Οι μετακινήσεις για την υγεία, την έκθεση στον ήλιο και την παραμονή στη θάλασσα, σχετίστηκαν ιδιαίτερα με την επούλωση ασθενειών που ταλάνισαν το πρώτο μισό του 20ου αιώνα, πριν γίνουν τρόπος διασκέδασης για τη (μικρο) μεσαία τάξη και να συνδεθούν με τις πληρωμένες άδειες διακοπών, την αύξηση του ελεύθερου χρόνου αλλά ταυτόχρονα να αποτελέσουν τρόπο υπερανάπληρωσης και αποζημίωσης, που συνδέουν τα τουριστικά κίνητρα με τις ελλείψεις που προκύπτουν από την καθημερινή ζωή αυτών των στρωμάτων. Μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο τα ταξίδια προωθήθηκαν ως μέρος της διπλωματίας, ενώ η επανάσταση των μέσων μεταφοράς επέκτεινε στις μάζες το δικαίωμα του ταξιδιού. Ο τουρισμός επέτρεψε σε πλήθος ανθρώπων να ικανοποιήσουν την περιέργειά τους, να διευρύνουν τους ορίζοντές τους και να διεκδικήσουν το δικαίωμά τους στην καλοπέραση. Ταυτόχρονα όμως, το ταξίδι και ο τουρισμός συνδέθηκαν άρρηκτα με την οικονομία του θεάματος, με τις πρακτικές θεσμοθετημένες συμπεριφοράς εμφυτευμένες σε ένα σύνολο συμβάσεων που περιλαμβάνουν το θεάσθαι, τα αξιοθέατα, τη φωτογραφία, την αγορά σουβενίρ αλλά και την παγκοσμιοποιημένη οικονομία, που σαρώνει με τον ίδιο τρόπο το Κολοσσαίο, τη Ντίσνεϊλαντ, το Τσερνομπίλ και το Νταχάου.

Είναι γνωστό πως η συνθήκη αυτή συμπεριλαμβάνει μια στοιχειώδη σκηνοθεσία από τους ενόρχηστρωτές της εμπειρίας. Για να παραφράσουμε τον Μπάουμαν, εκεί, τα κάθε είδους δολώματα δίνουν την εντύπωση επιθυμιών, οι πιέσεις την εντύπωση προθέσεων, η αποπλάνηση την εντύπωση της λήψης αποφάσεων στα τουριστικά κέντρα, στην κατανάλωση εμπειριών και συσσώρευσης αναμνηστικών, η εξάρτηση διαλύεται μες την ελευθερία, και η ελευθερία αναζητεί την εξάρτηση. Αυτή η στοιχειώδης σκηνοθεσία κάνει τον κόσμο να μοιάζει απέραντα ήπιος, πειθίσιμος στις επιθυμίες και στις ιδιοτροπίες του τουρίστα,

έτοιμος να τον εξυπηρετήσει. "Ο αισθητικοποιημένος κόσμος είναι ο κόσμος που κατοικείται από τους τουρίστες"¹. Σήμερα, οι τόποι δεν δύναται να γίνουν πλέον κατανοητοί ως αυτόνομοι ή ως τα σημεία όπου βιώνεται το μεγαλύτερο μέρος της ζωής ενός ανθρώπου. Μοιάζουν περισσότερο με περιοχές ροής με πορώδη όρια που χαρακτηρίζονται από ρευστότητα. Ο τουρισμός αποτελεί μια σημαντική πτυχή της παγκοσμιοποίησης, όντας μέρος ενός υποσυνόλου μιας μεγάλης και ετερογενούς παγκόσμιας δραστηριότητας ή κινητικότητας, η οποία περιλαμβάνει επίσης τη μετανάστευση, την παλιννόστηση, τη διασπορά και άλλες υποχρεωτικές καθώς και εθελοντικές μορφές μετακίνησης. Η έννοια του "ανήκειν" σε σχέση με το χώρο, τίθεται υπό αμφισβήτηση, ενόψει του προβληματικού χαρακτήρα κατηγοριοποιήσεων όπως το τοπικά προσδιορισμένο δίπολο οικοδεσπότης/επισκέπτης, το οποίο αποτελούσε βασικό χαρακτηριστικό της κοινωνικής σχέσης του τουριστικού συστήματος, καθώς και ενόψει της χάραξης άλλων παρόμοιων σταθερών ταυτοτικών ορίων. Οι ταυτότητες συνεχώς συγκροτούνται, αναπαράγονται και ανταγωνίζονται σε συγκεκριμένες στιγμές και συγκεκριμένα μέρη, διαμέσου πρακτικών, ενσώματων προδιαθέσεων και λόγων. Οι τύποι του περιηγητή, του πλάνητα, του τουρίστα, του μετανάστη, συμπυκνώνουν το πρόταγμα της μεταναστευτικότητας που υποκινείται από την αγωνία του περιορισμού και της σταθερότητας, μέχρις ότου, όμως, αυτό να βρει την δαιμονική του έκφραση στην επισφαλή εργασία και σε κάθε είδους απορρυθμίσεις σταθερών που αναλάμβαναν τη δέσμευση για μια στοιχειώδη ποιότητα ζωής. Κάτι που συνδέεται άμεσα με την σκληρή και συχνά απάνθρωπη τουριστική εργασία, υπογραμμίζοντας ότι οι οικονομικές σχέσεις και οι ανισότητες είναι αυτές που κυρίως προσδιορίζουν την ταυτότητά μας στη μεταναστευτική συνθήκη.

¹ Ζίγκμουντ Μπαουμαν (1998).

Και πάλι μόνοι: η ηθική μετά τη βεβαιότητα, Αθήνα, Έρανος

/Tourism

Elpida Karampa
Glykeria Stathopoulou

The idea of tourism is closely linked to Greece, as Greece together with Italy were traditional travel destinations well before the organisation of the postmodern tourism industry. In the 20th century, the tourism industry was associated with pivotal issues that determined its nature and character. Travelling for health, exposing oneself to the sun and sojourning near the sea were closely associated with recovering from illnesses that marked the first half of the 20th century. This was before travelling became entertainment for the (lower)-middle classes, before it was identified with paid vacation leaves and with the increase of leisure time, developments which also resulted in travelling becoming a substitute and a way of overcompensating for the deficiencies in the everyday lives of these social strata. With WWII, travel was promoted as part of diplomacy, while the mass-transport revolution meant that the right to travel was extended to the masses. Tourism allowed for a large number of people to satisfy their curiosity, to broaden their horizons and to insist on their right to live well and enjoy themselves. At the same time however, travel and tourism were tightly linked to the economy of the spectacle, to practices of established behaviour ingrained in a set of conventions that include the spectacle, tourist attractions, photographs, the market of souvenirs and a global economy that processes the Colosseum, Disneyland, Chernobyl and Dachau in the same way.

It is known that this condition involves perfunctory direction by the orchestrators of this experience. To paraphrase Bauman, there, baits appear as desires, pressure as intent and seduction gives the impression of making decisions; there, in the tourist centres, where experiences are consumed and souvenirs are accumulated, dependence melts into freedom and freedom longs for dependence. This perfunctory direction makes the world look completely calm, obedient to the wishes and whims of the tourist, ready to serve. "An aestheticised world is a world inhabited by tourists".

Today, we can no longer think of places as self-sufficient; we can no longer think of them as the setting where one experiences most part of his life. They can instead be better under-

stood as areas with porous boundaries characterised by a sense of fluidity. Tourism is an important aspect of globalization, part of a subset of a larger, heterogeneous global activity or mobility which also includes migration, repatriation and dispersion and other obligatory or voluntary forms of movement. The notion of "belonging" in relation to place is challenged in view of the problematic nature of categorisations such as the spatially defined dualism host/visitor that was an important characteristic of the social relations of the system of tourism, and also in view of forging other similar stable boundaries in relation to identities. Identities are constantly being formed; they reproduce and antagonise each other in specific moments and specific places, through practical, tangible predispositions and discourses. The imperatives of postmodernity incited by the agony of constraint and stability are encapsulated in the archetypes of the traveller, the wanderer, the tourist and the immigrant but only until they find demonic expression in precarious labour and every deregulation of constants that ensure a basic quality of life. This is closely linked to the often inhumane, demanding tourist labour illustrating that our identity under postmodernism is primarily determined by financial relationships and inequalities.

As one of the points where the local and the global intertwine and interact, or even as a schematic juxtaposition of the two, tourism seems to be the ideal prism through which we can examine various expressions of the local, the national, identity, difference, cultural heritage, commodification and the global circulation of people, images and capital. Tourism shapes the field where various national, local, gendered identities and social roles are being shaped, and performed and also a field where the identities of spaces and local reception communities are being redefined. Tourist destinations and attractions can be thought of as points where certain performative acts (admiring a landmark, romanticising a place etc.) are repeated and where time is fragmented into episodes. Places are involved in complicated networks of relationality where hosts, visitors, buildings and objects come together in order to perform certain representations. These destinations are often the sedimen-

Ως ένα από τα σημεία διαπλοκής και αλληλεπίδρασης του τοπικού με το παγκόσμιο, ή ακόμα και ως μιας σχηματικής αντιπαράθεσής τους, ο τουρισμός φαίνεται να είναι το ιδανικό εκείνο πρίσμα, μέσω του οποίου μπορούν να εξεταστούν διάφορες εκφάνσεις του τοπικού, του υπερτοπικού, της ταυτότητας, της ετερότητας, της πολιτιστικής κληρονομιάς, της εμπορευματοποίησης και της παγκόσμιας κυκλοφορίας των ανθρώπων, εικόνων και κεφαλαίων. Διαμορφώνει το πεδίο πάνω στο οποίο εκφράζονται, σημασιολογούνται και επιτελούνται διάφορες εθνικές, τοπικές, έμφυλες, εργασιακές ταυτότητες και κοινωνικοί ρόλοι, καθώς και επαναπροσδιορίζονται οι ταυτότητες των χώρων και των τοπικών κοινοτήτων υποδοχής. Οι τουριστικοί προορισμοί και τα αξιοθέατα, μπορούν να θεωρηθούν ως κόμβοι μιας επανάληψης επιτελεστικών πράξεων (ο θαυμασμός ενός αξιοθέατου, η ρομαντικοποίηση μια τοποθεσίας κ.α.) και του κατακερματισμού του χρόνου σε επεισόδια. Οι τόποι εμπλέκονται σε πολύπλοκα δίκτυα σχεσιακότητας, όπου οικοδεσπότες, επισκέπτες, κτίσματα και αντικείμενα συνδέονται για να επιτελέσουν ορισμένες αναπαραστάσεις. Οι προορισμοί αυτοί συχνά αποτελούν ιζηματογενείς συσσωρεύσεις αυτών των επιτελέσεων.

Ο μαζικός τουρισμός και η αναπτυξιακή του κατεύθυνση, έχει δεχτεί πολλές κριτικές ανά τα χρόνια για τις αρνητικές συνέπειες που επιφέρει στις τοπικές κοινωνίες. Επίσης, πλέον θεωρείται δεδομένο ότι ο τουρισμός γενικά βασίζεται στην αντίληψη περί ετεροτήτων, αποτελώντας και ο ίδιος παράγοντα διαμόρφωσης και κατασκευής ετεροτήτων και ανισοτήτων. Στην Ελλάδα ο τουρισμός γίνεται σε μεγάλο βαθμό αντιληπτός ως μια μορφή οικονομικής ανάπτυξης που ενθαρρύνεται από την Ευρωπαϊκή Ένωση, ενώ το ζήτημα της πρόωπης του ελληνικού τουρισμού και της ανάδειξης του τόπου και της πολιτιστικής κληρονομιάς ήταν και παραμένει κυρίαρχο στην πολιτική της χώρας. Η κατεύθυνση στρατηγικών πρόωπης του τουρισμού συνεχίζει να ενεργοποιείται σε μεγάλο βαθμό μεταξύ της καπιταλιστικής αξιοποίησης και εμπορευματοποίησης του αρχαίου (και της συνεχούς αναστήλωσης και επιτελεστικής προστασίας της πολιτιστικής κληρονομιάς) και της πρόωπης της Ελλάδας ως μεθοριακής ζώνης τέρψης.

Σήμερα η Ελλάδα αποτελεί για ακόμα μια φορά έναν θελκτικό προορισμό, μέσα όμως και από την εξωτική εικόνα που σχηματίζει για πολλούς η οικονομική κρίση. Σε αυτή τη συγκυρία, το ζήτημα του τουρισμού θέτει μια σειρά από κρίσιμα ερωτήματα, που αφορούν τον τρόπο με τον οποίο οι κυρίαρχες αφηγήσεις προσδιορίζουν την πολιτική θέση και αναπαράγουν συγκεκριμένες σχέσεις εξουσίας ανάμεσα στις διάφορες 'τοποθεσίες', όπως αυτές του Βορρά και του Νότου. Η εμμονή της Ελλάδας να υπερπροσδιορίζεται σχεδόν αποκλειστικά από το ένδοξο παρελθόν της και να μην επενδύει προγραμματικά στην πρόωπση, την προβολή και την πολιτική αξιοποίηση του σύγχρονου καλλιτεχνικού, διανοητικού, επιστημονικού και άλλου δυναμικού της, μάλλον συμβάλουν σε μια ρομαντικοποιημένη και γι' αυτό αδύναμη θέση, παρά στην ανάληψη μιας δυναμικής συσχέτισης με άλλες τοπικότητες.

Με την ευκαιρία της έκθεσης, καλούμε στην Άμφισσα καλλιτέχνες να δουλέψουν πάνω στο θέμα του τουρισμού, θέτοντας φανερά και λανθάνοντα ζητήματα που συνδέονται με την ιδέα και την ιστορία του τουρισμού ως μέρους μιας ευρύτερης βιομηχανίας, της πολιτικής και της οικονομίας, που επεκτείνονται σε ζητήματα

του τοπικού και του παγκόσμιου, σε ζητήματα ταυτότητας, κοινωνικών ρόλων, αναπαραστάσεων και φυσικών ή νοητικών κατασκευών. Οι καλλιτέχνες της έκθεσης προσεγγίζουν το ζήτημα του τουρισμού μέσα από ποικίλα πρίσματα. Μέσα από κουβέντες και ιστορίες ταξιδιωτών φωτίζουν το φαινόμενο του τουρισμού απ' τη σκοπιά των ίδιων των τουριστών, των αναζητήσεων, των εμπειριών και των ταυτοτήτων τους. Μέσω ερευνητικών διαδικασιών (αναζήτηση σε αρχεία, αντιπαράθεση προσωπικών και ιστορικών αφηγήσεων, επιτελεστικών δράσεων, καταγραφικών πρακτικών αλλά και παραδοσιακών μεθόδων απεικόνισης και αναπαράστασης του φαινομένου) πυροδοτούν μια αφορμή να συζητηθεί δημόσια ένα θέμα που λαμβάνει όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις στην παγκοσμιοποιημένη συνθήκη με πολλαπλές επιδράσεις στη ζωή μας. Στην έκθεση, καλλιτέχνες εξετάζουν την πολιτισμική ζωή των τουριστικών προϊόντων και τον ρόλο αυτών των αντικειμένων στην κατασκευή του κοινωνικού, θέτουν το ζήτημα μιας σχετικά σύγχρονης τάσης, αυτής της τυπολογίας του "πολιτικοποιημένου" τουρίστα, ένα νέο δεδομένο στην τουριστική ζήτηση στο οποίο καλούνται να ανταποκριθούν διάφοροι φορείς του τουρισμού. Διερευνούν τη διαπλοκή/αλληλεπίδραση του τουρισμού με έμφυλες "πραγματικότητες", αναστοχάζονται πάνω στη "σκηνοθετημένη αυθεντικότητα," και την αναζήτηση αυτής έξω από τη νεωτερικότητα και καταπιάνονται με το θέμα του θρησκευτικού τουρισμού και του ταξιδιωτή προσκυνητή.

Ένας από τους στόχους της έκθεσης είναι να αναρωτηθούμε εκ νέου το τι είναι "τουριστικός τόπος" και πώς και από ποιους διαμορφώνεται. Το ζήτημα του τουρισμού διαπλέκεται με πάμπολλους τρόπους με κρίσιμα ζητήματα των σύγχρονων κοινωνιών της μετανάστευσης, της εργασίας, της οικονομίας, της κρίσης αλλά και της αναζήτησης διαφυγών. Η Άμφισσα δεν γίνεται εδώ κατανοητή απλά ως ένα γεωγραφικό σημείο αλλά μας παρέχει τη δυνατότητα να στοχαστούμε πάνω στην ειδυλλιακότητα και την αποκέντρωση. Γειτνιάζοντας με έναν βαρυσήμαντο συμβολικό τόπο, τους Δελφούς, μας παρέχει την αφορμή να σταθούμε κριτικά απέναντι στα θεωρούμενα ως αυτονόητα και να προβληματίσουμε καθιερωμένες και κυρίαρχες μορφές και συστήματα γνώσης και εμπειρίας.

tary accumulations of these performances.

Mass tourism and its developmental direction have received a lot of criticism over the years for their negative impact on local communities. It is now widely acknowledged that tourism, itself also a factor in the formation and construction of differences and inequalities, is shaped through the notion of heterogeneity. In Greece, tourism is largely perceived as a way of developing the economy which is encouraged by the European Union, while the issue of its promotion and the elevation of place and cultural heritage, was and still remains a central issue in the country's politics. The direction of tourism's developmental strategies continues to be largely shaped by the capitalist exploitation and commodification of the Ancient (its constant reconstruction and performative safeguarding of cultural heritage) and the promotion of Greece as a frontier delectation zone.

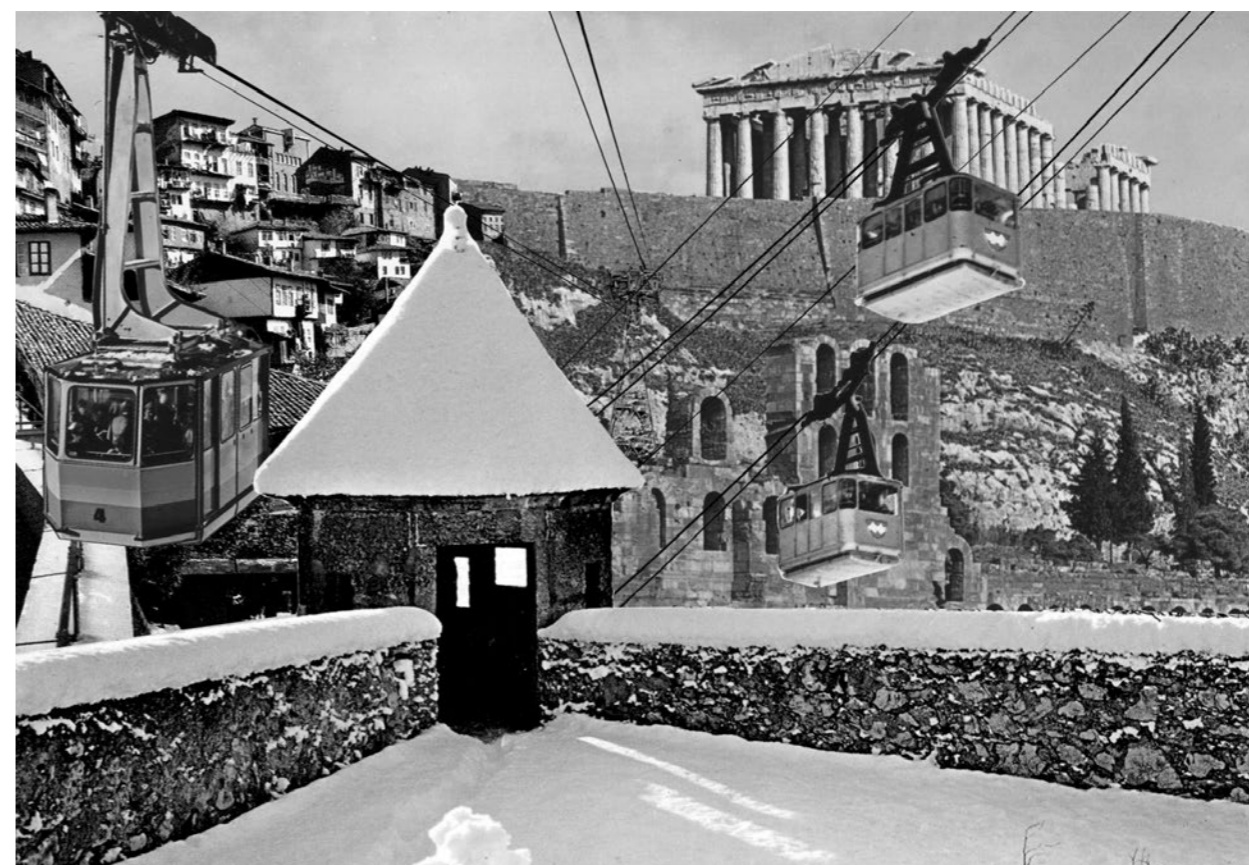
Today, Greece is once again an attractive destination, partly however due to its exotic image created in the minds of many as a result of the financial crisis. Under these circumstances, the issue of tourism raises a series of crucial questions regarding the way in which dominant narratives define the country's political stance, reproducing specific power relations between various 'locations' like North and South. Greece's insistence on over-defining itself almost exclusively through its glorious past while failing to programmatically invest in its contemporary artistic, intellectual, scientific and various other forces, most likely plays a part in assuming a romanticised—and for this reason weak—position in its association with different localities rather than a dynamic one.

On the occasion of this exhibition in Amfissa, we invite artists to work on the issue of tourism, posing apparent and latent issues linked to the notion and history of tourism as part of a broader industry and as part of politics and of the economy. At the same time the works in the exhibition raise broader questions of the local and the global, identity, social roles, representations as well as physical and mental constructs. The participating artists approach the issue of tourism through various prisms. Through the narrations and stories of travellers, they shed light on the phenomenon of tourism from the tourists' perspective, their own quests, experiences and identities. Through research, the investigation of archives, the juxtaposition of personal and historical narratives, performative acts, recording practices but also traditional methods of illustration and representation of the tourist phenomenon, they instigate a public discussion of a topic that in this globalised condition becomes more relevant by the day and affects our lives in numerous ways. The artists in the exhibition explore the cultural life of tourist products and the place and role of these objects in the construction of the social. They posit the issue of the relatively contemporary trend, that of the typology of the "politically-minded" tourist, a new development in tourism demand that the industry is called to respond to. They explore the interrelation between tourism and gendered "realities", ponder once more the "staged authenticity" and its pursuit beyond postmodernity and engage with the issue of religious tourism and the pilgrim-traveller.

One of the aims of the exhibition is to pose the question anew:

what is a "tourist destination", how is it formed and by whom? The issue of tourism is intricately and in numerous ways related to crucial issues faced by present-day societies like immigration, labour, the economy, crisis but also the search for a way out. Amfissa is not simply understood as a geographical location but instead gives us the opportunity to consider notions of the idyllic and decentralisation. Neighbouring the weighty location of Delphi, it becomes an excuse for us to stand critically opposite what is considered self-evident and to challenge the established and dominant forms and systems of knowledge and experience.

Καλλι- τέχνες/ Art- ists

Τουριστικές Ουτοπίες (III)
Κολλάζ, Ψηφιακό Τύπωμα (Καρτ Ποστάλ) 2017

Touristic Utopias (III)
Collage, Digital Print (postal card) 2017

Μιχάλης Αδάμης Michalis Adamis

Τουριστικές Ουτοπίες (I, III, VII)
Κολλάζ, Ψηφιακό Τύπωμα (Καρτ Ποστάλ)
2017

Η σειρά Τουριστικές Ουτοπίες αποτελείται από κολλάζ τουριστικά εξιδανικευμένων, σκηνοθετημένης αυθεντικότητας "μη τόπων", προερχομένων από μία συλλογή 330 τοπογραφικών καρτ ποστάλ, εκτυπωμένων στη μορφή του πιο δημοφιλούς τυπωμένου φωτογραφικού format. Το καρτποσταλ, αυτό το φετιχιστικό αντικείμενο, που κλειδώνει την εμπειρία σε μια εικόνα, συμπυκνώνει και συρρικνώνει τον χώρο και τον χρόνο, ορίζοντας ένα φίλτρο που θαμπώνει την κοινωνική, οικονομική, εργασιακή πραγματικότητα των τόπων, που γίνονται εν τέλει, οι "μη τόποι" μιας παγκοσμιοποιημένης καταναλωτικής κουλτούρας.

Touristic Utopias (I, III, VII)
Collage, digital print (postal card)
2017

The series Touristic Utopias by Michalis Adams consists of collages of touristic idealised "non-places" imbued with a sense of staged authenticity. These derive from a collection of 330 topographical postal cards, the postal card being the most popular photographic printed format. This fetishistic object that captures an experience in an image, condenses and shrinks space and time, introducing a filter that blurs the social, financial and working reality of places which ultimately become the "non-places" of a globalised consumerist culture.

“Το ίζημα του παραμένει στην μνήμη ως ανάμνηση της επαφής”
ακουαρέλα, μολύβι και υδατοχρώματα σε χαρτί,
22,8 x 15 εκ., 2017

“The residue that remains as a memory of contact”
pencil and watercolours on paper
22,8 x 15 cm, 2017

Νίκος Αρβανίτης Nikos Arvanitis

“Το ίζημα του παραμένει στην μνήμη ως ανάμνηση της επαφής” 2017

15 ακουαρέλες (μολύβι και υδατοχρώματα σε χαρτί, διαστάσεις 22,8 x 15 εκ. Έκαστο)

Ηχητικό, 5 εκπομπές, διάρκειας περίπου 10 λεπτών η κάθε μια.

Έντυπο / εγχειρίδιο.

Ο Σ.Κ., πρόσωπο του οικείου περιβάλλοντος του καλλιτέχνη, συνέπαιρνε με τις ταξιδιωτικές του αφηγήσεις τον Νίκο Αρβανίτη από τα παιδικά του χρόνια. Ταξίδια σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου, οργανωμένα με ιδιαίτερο τρόπο και μεθοδολογική προσέγγιση, τόποι επιλεγμένοι για το σημαίνον πολιτικό, ιστορικό και πολιτισμικό τους περιεχόμενο. Ταξίδια συχνά μοναχικά και υπό αντίξοες συνθήκες. Ο Σ.Κ. αφηγείται ένα από τα πρόσφατα ταξίδια του στο Βιετνάμ και μοιράζεται τις εμπειρίες του, την έρευνα της προετοιμασίας και τη μεθοδολογία του ‘ταξιδεύειν’, τις ανακαλύψεις και τις εντυπώσεις του, καθώς και τη διαδικασία της μετέπειτα επεξεργασίας των βιωμάτων του. Ο καλλιτέχνης επιδιώκει πέραν της αφήγησης της ταξιδιωτικής εμπειρίας να σκιαγραφήσει ένα αφαιρετικό και αποσπασματικό πορτραίτο ενός ανθρώπου καθώς και την εμπειρία της επαφής μαζί του. Το έργο αποτελείται από 15 ακουαρέλες, ως διαμεσολαβημένες ταξιδιωτικές σημειώσεις. Παράλληλα, από την ηχητική καταγραφή των αφηγήσεων του Σ.Κ και ηχητικό καταγραφικό υλικό, ο καλλιτέχνης ενορχηστρώνει τον ηχητικό σχεδιασμό μια σειράς ραδιοφωνικών εκπομπών.

“The residue that remains as a memory of contact”

2017

15 watercolours (pencil and watercolours on paper, 22,8 x 15 cm each)

Sound-piece, 5 transmissions, aprx. 10 mins each

Publication / Manual

Ever since he was a child, Nikos Arvanitis used to be thrilled by family friend S.K.'s narrations of journeys; journeys that spanned hundreds of miles, meticulously and methodically organised, journeys in places that were chosen for their significant political, historical and cultural content. These journeys were often lonely and took place under adverse circumstances. S.K. narrates one of his recent trips to Vietnam and shares his experiences, his research while preparing for the trip, the methodology of travelling, his discoveries and his impressions, as well as the process of processing these experiences at a later date. Beyond the narration of the experience of travelling the artist attempts to illustrate an abstracted and fragmented portrait of a person and the experience of their relationship and contact. The work is composed of 15 watercolours that act as intermediated notes of a journey. At the same time, through the sound recording of S.K.'s narrations and other recorded material, the artist puts together the sound scape for a series of radio shows.

Στην Πλαζ 2,
δικάναλο video, 2017

On the Beach 2,
two-channel video, 2017

Εύα Γιαννακοπούλου Eva Giannakopoulou

Στην Πλαζ 2

δικάναλο βίντεο

Τα video, στην Πλαζ 2, έχουν γυριστεί κατά τη διάρκεια των θερινών μου διακοπών στην Αθήνα και την Κρήτη. Παρουσιάζουν τις συνεντεύξεις τριών ομογενών, καθώς και ένα βίντεο γυρισμένο αποκλειστικά από την Sophie Stapels, μία Γερμανίδα τουρίστρια 5 ετών. Εκκινώντας από την ερώτηση του πώς και πού ένας/μία ομογενέας κάνει τουρισμό με τα παιδιά της/του, εκτυλίσσονται περαιτέρω ερωτήματα και απαντήσεις που αφορούν στις κυρίαρχες εννοιολογήσεις της μητρότητας και της πατρότητας, τους κοινωνικούς μηχανισμούς αποδοχής και αποκλεισμού, τη συνθήκη των βιολογικών -ή μη- δομών συγγένειας των ομόφυλων ζευγαριών σε κοινωνικό και νομικό πλαίσιο. Υιοθετώντας μια διαλεκτική περί τουρισμού ως κανονιστικό παράγοντα των θερινών διακοπών, δημιουργώ ένα πλαίσιο αναστοχασμού αναφορικά με την γονεϊκή “διαφορετικότητα” όπου ρόλοι και ταυτότητες αναδεικνύονται ως θέματα ανοιχτής και διαρκούς διαπραγμάτευσης. Η ιδέα του δεύτερου video της εγκατάστασης -εξ ολοκλήρου γυρισμένο από ένα πεντάχρονο παιδί- προέκυψε όταν κατά την διάρκεια των διακοπών μου στη Σούγια της Κρήτης, άρχισα να κινηματογραφώ μια πενταμελή οικογένεια Γερμανών που έκανε διακοπές. Έχοντας κινηματογραφήσει για τις ανάγκες του έργου παιδιά σε τουριστικά μέρη, σκέφτηκα να παρακωρήσω στην πεντάχρονη Sophie την κάμερά μου. Στα πλαίσια μίας εννοιολογικής αναζήτησης και πειρατισμού αναφορικά με τις αμφίσημες δομές εξουσίας που φέρει η κάμερα ως μηχανισμός καταγραφής, καθώς και της “θέσης” του παρατηρούμενου και του παρατηρητή, προσπαθώ να αναδείξω την μετάβαση ενός παιδιού από “αντικείμενο” κινηματογράφησης, σε παρατηρητή που χειρίζεται μια κάμερα.

On the Beach 2

two-channel video

The videos ‘on the Beach 2’ were shot during my summer holidays in Athens and Crete. They are composed of interviews of three same-sex parents and a video shot by five-year-old German tourist Sophie Stapels. The starting point of the work is the question of how and where does a same-sex parent spend their holidays with their children. The answers and questions further risen revolve around the prevailing conceptualisations of motherhood and fatherhood, society’s inclusion and exclusion mechanisms and the condition of family structures—biological or not—in same sex couples in a social and legal context. Adopting an argument that considers tourism a normative factor of summer holidays, I create a context for rethinking parental “difference” where roles and identities become subjects of open and constant negotiation. The idea for the second video of the installation—shot in its entirety by a five-year-old child—came about when I started filming a German family of five on holidays in the area of Sougia in Crete while I was there on vacation myself. Having already filmed children for that same work in various tourist destinations I decided to give my camera over to five-year-old Sophie. In the context of a conceptual search and process of experimentation regarding the ambiguous power structures of the camera as a recording mechanism, the respective positions of the observer and the observed, I attempt to show the shift that takes place when a child stops being the “object” of filming and becomes the observer operating a camera.

Στον ίσκιο του DNA, 2017,
 παραχώρηση του καλλιτεχνη και της γκαλερί Nitra
 Under DNA's shade, 2017,
 image courtesy of the artist and Nitra Gallery.

Θεόδωρος Ζαφειρόπουλος Theodoros Zafeiropoulos

Στον ίσκιο του DNA

4 τετραγωνικά ή 345 κυβικά εκατοστά χνούδι από στεγνωτήρια ρούχων, πλέξη τόσας. 2017

Το υλικό απόρριμμα συλλέχθηκε εξολοκλήρου από το ξενοδοχείο Αχιλλείον στην Ομόνοια της Αθήνας στο διάστημα μεταξύ 1 Ιουνίου έως 15 Σεπτεμβρίου 2017. Περίοδος "High Season" για την περιοχή της Αθήνας στον τουριστικό κλάδο καθώς τα τελευταία χρόνια θεωρείται ένας από τους ποιο πολυσύχναστους τουριστικούς προορισμούς παγκοσμίως και προσελκύει τεράστιο αριθμό επισκεπτών. Η ξενοδοχειακή φιλοξενία απαιτεί σε καθημερινή βάση να πραγματοποιούνται πολλαπλές πλύσεις και στεγνώματα της ιματιοθήκης με αποτέλεσμα να προκύπτει κάθε φορά μια μικρή ποσότητα χνούδιου προσκολλημένη στο φίλτρο του μηχανικού στεγνωτηρίου. Τα ινώδη υπολείμματα πλύσης και στεγνώματος κλινο-σκεπασμάτων και πετσετών αποτελούνται κυρίως από βαμβακερές και συνθετικές μικρο ίνες και αναπόφευκτα συγκρατούν DNA από χιλιάδες χρήστες - τουρίστες που φιλοξενήθηκαν στην επιχείρηση κατά την συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Το χνούδι που αποτελεί το έσχατο υπόλειμμα ανήλιου στεγνώματος διατηρεί στο περιεχόμενο του σωματίδια και υπολείμματα σαρκικής μάζας, τρίχες, λίπος και συμπυκνώνει ένα γενετικό αρχείο αδράτο με γυμνό οφθαλμό. Το υλικό μέσω της τεχνικής πλέξης felting-τόσας μεταμορφώνεται σε μάλλινη επιφάνεια/ υφαντό. Η νέα υλική υπόσταση μπορεί τώρα να χρησιμοποιηθεί ως σκίαστρο εσωτερικού χώρου, μια τέντα εσωτερικής μόνο χρήσης καθώς είναι αδύναμη να αντιμετωπίσει τις εξωτερικές κλιματολογικές συνθήκες. Τα σεντόνια των ξενοδοχείων είναι καταδικασμένα να μην δουν ποτέ τον ήλιο.

Under DNA's shade

4 square meters or 345 cubic meters of lint collected from tumble dryers. Felting, 2017

The material in the work of Theodoros Zafeiropoulos was collected in its entirety from Achillion Hotel in the area of Omonia between the 1st of June and the 15th of September 2017. This period is considered to be "High Season" for the tourist sector in Athens which has become in recent years one of the most bustling tourist destinations, attracting large numbers of visitors. Hotel hospitality entails multiple daily launderings of sheets, which also results in the production of a small quantity of lint that is found attached onto the filter of the tumble dryer. The fibrous residue of washing and drying sheets and towels consists mostly of cotton and synthetic micro-fibres and inevitably collects the DNA of the thousands of visitors that stayed in the hotel during the summer period. The lint that is the ultimate waste product of this drying process holds on to particles shed off by the human body, hair as well as fat and condenses this genetic archive that is invisible to the bare eye. Using the felting method of knitting this material is transformed into a woollen surface / embroidery which in turn can now be used as an interior sunshade, a canopy for indoor use only, as it cannot handle external weather conditions. Hotel sheets are doomed to stay out of the sun.

PostPorn, εγκατάσταση,
 διαστάσεις μεταβλητές, 2017

Λείπει το αγγλικό

Γιώτα Ιωαννίδου Yiota Ioannidou

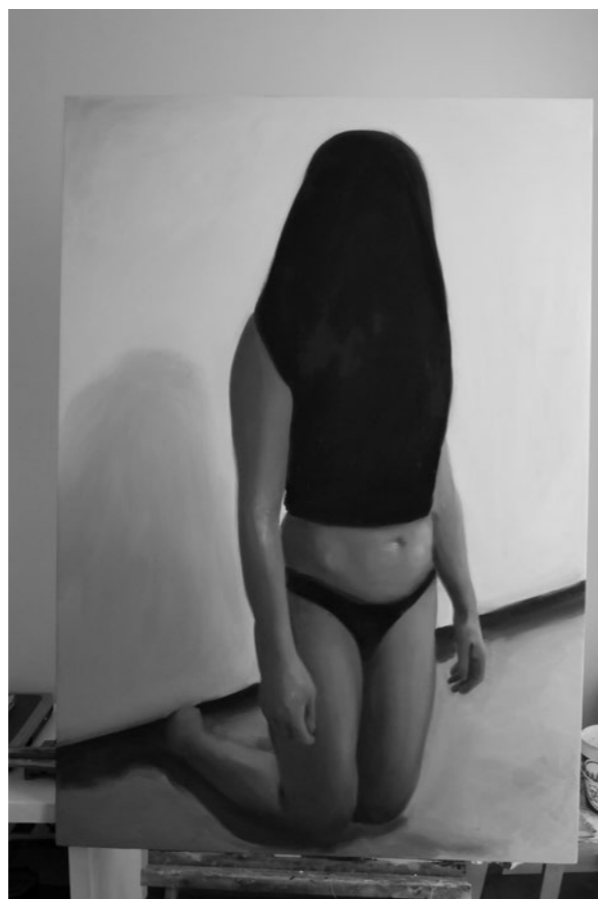
PostPorn, 2017

Το Postporn είναι μία συλλογή αποσπασμάτων φωτογραφιών και κειμένων που πραγματεύεται το ζήτημα της ηδονοβλεψίας μέσα από το πρίσμα του πολιτιστικού τουρισμού. Μία φωτογραφία από ένα δικαστήριο στο Detroit που φαίνεται βομβαρδισμένο ενώ απλώς έχουν αφαιρεθεί τα πολύτιμα υλικά του από συλλέκτες μετάλλων (μετα-φορντική συνθήκη) και από ένα ερειπωμένο τουριστικό θέρετρο σε μία λίμνη της Αρμενίας (μετα-σοβιετική συνθήκη). Οι φωτογραφίες είναι αποσπάσματα από ταξίδια της Ιωαννίδου στους συγκεκριμένους τόπους με αφορμή την υλοποίηση κάποιων πρότζεκτ. Το Postporn πραγματεύεται την έννοια της αναπαράστασης της "οικονομικής-πολιτικής κρίσης" και των παραγόμενων "ερείπων" μέσα από μία αυτοκριτική προσέγγιση. Αυτοκριτική από την άποψη ότι οι πολιτιστικοί ταξιδιώτες/επισκέπτες εύκολα παγιδεύονται σε ηδονοβλέπτικές ή ουτοπικές αναλύσεις και αναπαραστάσεις του εκάστοτε τόπου ή της κοινωνικής πραγματικότητας.

PostPorn, 2017

Postporn is a collection of fragments of photographs and texts that deals with the issue of voyeurism through the prism of cultural tourism. A photograph from a Detroit courthouse that looks like it has been bombed while what has really happened is that metal collectors have removed all its precious parts (post-Fordist condition) and a derelict tourist resort in an Armenian lake setting (post-Soviet condition). The photographs are fragments of Ioannidou's visits to these places on the occasion of past projects. "Postporn" deals with the concept of the representation of the financial-political crisis and the resulting "ruins" through a self-critical approach. Self-critical in the sense that cultural travellers/visitors are easily trapped in voyeuristic or utopian analyses and representations of the current place or social reality.

Sitting on my laps lift my shirt up
2017, spray, oil on wood, 120 x 83 cm
image courtesy of artist

Νίκος Καναρέλης Nikos Kanarelis

Angel, 2017, λάδι σε καμβά, 30 x 24 εκ
Sitting on my laps lift my shirt up,
2017, σπρέι, λάδι σε καμβά, 120 x 83 εκ
Cactus, 2017, λάδι σε καμβά, 30 x 20 εκ
Hotel Xenia, 2017, λάδι σε καμβά, 27 x 20 εκ
The distance, 2017, λάδι σε καμβά, 30 x 20 εκ
The lighthouse of Nafplion, 2017, λάδι σε καμβά, 30 x 24 εκ

Τα ζωγραφικά έργα που παρουσιάζει στην έκθεση ο Νίκος Καναρέλης "αντιγράφουν" στιγμιότυπα σχολής, αναγνωρίσιμες και κοινότητες εικόνες ταξιδιού. Οι πίνακες ασπρόμαυροι φέρουν την αύρα της φωτογραφίας, μικροί σε διάσταση φέρουν τη συντομία της γραφής των πλανόδιων ζωγράφων. Ανάμεσα τους, μια γυναίκα με μαγιό/εσώρουχο, μια εικόνα που βρίσκει κανείς σε κάθε άλμπουμ διακοπών. Όμως, η εικόνα αυτής της γυναίκας δεν είναι μια αρχετυπική τουριστική εικόνα, μια αρχετυπική εικόνα για το γυναικείο φύλο. Το πορτρέτο αυτής της γυναίκας όπως το παρουσιάζει ο Καναρέλης, αντιστρέφει με τις λεπτομέρειες του όλα τα παραπάνω. Στέκει υπερμεγέθης ανάμεσα στα μικρά στιγμιότυπα που το περιορίζουν, επισκιάζοντάς τα και εκβιάζοντας το βλέμμα μας προς αυτό. Η γυναίκα έχει το πρόσωπο της καλυμμένο με την μπλούζα της, σε μια διφορούμενη χειρονομία. Το ύφασμα που καλύπτει το πρόσωπο της παραπέμπει σε μπούρκα και έρχεται σε αντίθεση με την γύμνια του σώματος που στέκει προκλητικό σε μια στάση που είναι υποτακτική αλλά και ταυτόχρονα επιθετική έτσι όπως μας προκαλεί σε μετωπική σύγκρουση με την παθητικότητά του. Στη σύνθεση των εικόνων που μας παρουσιάζει ο Καναρέλης διαταράσσεται η ασφαλής μας θέ(α)ση απέναντι στην εμπειρία των αντικειμένων και των υποκειμένων.

Angel, 2017, oil on canvas, 30 x 24 cm
Sitting on my laps lift my shirt up,
2017, spray, oil on wood,
Cactus, 2017, oil on canvas, 30 x 20 cm
Hotel Xenia, 2017, oil on canvas, 27 x 20 cm
The distance, 2017, oil on canvas, 30 x 20 cm
The lighthouse of Nauplion, 2017, oil on canvas, 30 x 24 cm

In his works on show Nikos Kanarelis "copies" moments of rest, commonplace and recognisable holiday images. His black and white paintings carry the allure of photography and due to their small size they resemble the quick gesture- drawing feel of the paintings one finds in flea-markets. One of the works depicts a woman in her knickers or bikini, an image one often comes across in holiday photograph albums. This image however, is neither an archetypal image of a tourist nor an archetypal image of the female sex. Through all its detail, this woman's portrait turns the above on its head: It dwarfs and overshadows the snapshot-like images surrounding it, demanding our gaze and attention. In a pose that is hard to decipher, the woman hides her face behind her shirt. The fabric covering her face resembles a burka and as such it comes in stark contrast to her naked, defiant body, which assumes a position that is submissive and confrontational at the same time challenging the viewer to face up to his own passivity. Kanarelis's composition of images disrupts our safe experience of objects as well as subjects.

Λείπει το Ελληνικό
Tribesmen
lambda prints, 10x15cm, 2017

Απόστολος Καραστεργίου Apostolos Karastergiou

Ιθαγενής και τεχνουργήματα,
lambda prints 10x15cm, 2017

Ο Απόστολος Καραστεργίου είναι καλλιτέχνης και βιοπορίζεται εργαζόμενος στον δημόσιο τομέα ως ζωγράφος αντιγράφων στο Νομισματικό Μουσείο Αθηνών. Οι υπάλληλοι του μουσείου, μέρος του πολιτιστικού μηχανισμού, διέπονται από τους κανόνες, το υπηρεσιακό τυπικό, τις ενδο-εργασιακές σχέσεις και συμπεριφορές. Η ιδιαίτερη αυτή ομάδα δημοσίων υπαλλήλων αντιμετωπίζονται στο έργο, του Καραστεργίου, σε μια αντιστροφή ως αντικείμενο παρατήρησης ανθρωπολογικού ενδιαφέροντος. Όπως ο ανθρωπολόγος μακρινών φυλών και ομάδων, που μελετά τους ανθρώπους και τις κοινωνίες τους, ο Καραστεργίου γίνεται ο ίδιος το αντικείμενο της ανθρωπολογικής έρευνας. Ο καλλιτέχνης επιτελώντας το ρόλο του ως το παρατηρούμενο «είδος» του καλλιτέχνη-δημόσιου υπάλληλου της πολιτιστικής και τουριστικής βιομηχανίας, παρουσιάζει μια σειρά αυτο-πορτρέτων μέσα στο εργασιακό του περιβάλλον.

Tribesman and artifacts,
lambda prints 10x15cm, 2017

Apostolos Karastergiou is an artist. He makes a living working in the public sector as a painter of reproductions in the Epigraphic and Numismatic Museum of Athens. The museum's employees, part of the cultural mechanism, are governed by rules, departmental codes of conduct, workplace behaviour and relationships. In a reversed process, this particular group of public sector employees becomes in the work of Karastergiou an object of anthropological interest and observation. Like the far-away tribes and groups, like the people and their respective societies that form the anthropologist's object of study, Karastergiou becomes himself the object of anthropological research. Performing his role as the observed "species" of the artist-public sector employee in the culture and tourism industry, he presents a series of self-portraits taken in his workplace environment

TRANS CULTURISM: A LAUNDRY, (Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ), 2017
 Συνεργάτης: Ευθυμία Δημητρακοπούλου
 TRANS CULTURISM: LAUNDRY, 2017
 Collaborator: Euthymia Dimitrakopoulou

Ζήσης Κοτιώνης Zissis kotionis

TRANS CULTURISM: AN EMOTIONAL GRAMMAR

Συνεργάτης: Ευθυμία Δημητρακοπούλου

Οι επικράτειες των αρχαιολογικών χώρων είναι συναθροίσεις γεωλογικής ύλης, που τεκμηριώνουν οργανώσεις και πειθαρχίες της ζωής κοινοτήτων, που δεν υπάρχουν πιά. Τα εκθετήρια των Μουσείων αναδιοργανώνουν τα υλικά τεκμήρια των αρχαιολογικών χώρων σε νέες εκθεσιακές διατάξεις, με τους συντακτικούς κανόνες κάποιας επιστημονικής αρχειοθέτησης κάθε φορά.

Στο έργο TRANS CULTURISM: AN EMOTIONAL GRAMMAR η εμπειρία διαμονής στον αρχαιολογικό χώρο του Νεολιθικού Διμηνίου διοχετεύεται σε ένα assemblage υλικών τεκμηρίων και αναπαραστάσεων. Η γραμματική του assemblage δεν αποτυπώνει μια "αντικειμενική" διάταξη της γεωλογικής ύλης εκεί έξω. Εδώ, ενδιαφέρει η ζωτικοποίηση (animation) της γεωλογικής ύλης μέσα από το διαμοιρασμό του συναισθήματος ανάμεσα στις διαλυμένες οργανώσεις της ζωής και την προβληματική υποκειμενικότητα του σημερινού επισκέπτη. Έτσι, επανεξετάζονται συνοπτικά οι περιοχές της εμπάθειας (empathy) και της ενσυναίσθησης (Einführung). Σε αντιπαράβολή με τα emoticons, που είναι κωδικά σημαίνοντα ενός δεδομένου συναισθήματος κάθε φορά, τα λίθινα θραύσματα είναι συντελεστές μιας εμπαιθητικής σχέσης, με ανοιχτό το συναισθηματικό της σημαίνόμενο.

TRANS CULTURISM: AN EMOTIONAL GRAMMAR

Collaborator: Euthymia Dimitrakopoulou

The territories of archaeological sites are geological gatherings that document organizations and disciplines of community life which are no longer there. Museum apparatus reorganize the material evidence of archaeological sites into new displays, with the editorial rules of a scientific archive each time. In the project TRANS CULTURISM: AN EMOTIONAL GRAMMAR the experience of extended staying in the archaeological site of the Neolithic Dimini is channeled into an assemblage of material documents and representations. The grammar of the assemblage does not imply an "objective" layout of the geological matter out there. Here, it is interesting to animate geological matter through the sharing of the emotion between the dissolved organizations of life and the problematic subjectivity of the present visitor. Thus, the notions of compassion and empathy (Einführung) are reviewed briefly. In contrast to the emoticons, which are codes of signification of a given emotion at a time, the stone fragments are factors of an empathetic relationship, open to its emotional significations.

Bella ciao, video still, 2017

Πάνος Κούρος Panos Kouros

Μικρό αρχείο έργων σε θερινές εκθέσεις (2017)

Bella ciao (2013, 2017).

Δήμος Δελφών / the Symptom Projects, Τουρισμός, Παλιό Νοσοκομείο Άμφισσας, 2017.

Love for Beginnings is not Fascination for Origins (2014, σε εξέλιξη).

Archaeological Dialogues
 Athens History Museum, 2014.

Προς Τήνο (2014).

Ίδρυμα Τηνιακού Πολιτισμού, Προς Τήνο, 2014.

Approximation Exercises for 3 (2013).
 Mykonos Biennale, Crisis and Paganism, 2013.

Holidays in Greece (2012).

Studio Visits, Berlin, Holidays in Greece. 2012.

The Laws of Hospitality (2012).

Out of the Box Intermedia, Un/Inhabited project Καλλιτεχνικοί Σταθμοί ΑΣΚΤ'Υδρας – Μυκόνου, 2012

Το μικρό αρχείο έργων σε θερινές εκθέσεις (2017) συνδέει έργα με τα οποία συμμετείχα σε περιοδικές εκθέσεις τέχνης που οργανώθηκαν σε παραθεριστικούς τόπους ή αναφέρονται σε αυτούς. Στο αρχείο περιλαμβάνεται το Bella ciao (2013, 2017). Το τραγούδι, σε μια εκτέλεση καλλιτεχνών που αναχωρούν από την Σίκινο το 2013, αναμεταδίδεται μέσα και έξω από το κτίριο της έκθεσης 'Τουρισμός' στην Άμφισσα το 2017.

Small archive of works in summer exhibitions (2017)

Bella ciao (2013, 2017).

Municipality of Delphi / the Symptom Projects, Tourism. Old Hospital of Amfissa, 2017.

Love for Beginnings is not Fascination for Origins (2014, in progress).

Archaeological Dialogues
 Athens History Museum, 2014.

Bound for Tinos (2014).

Tinos Cultural Foundation, Bound for Tinos, 2014.

Approximation Exercises for 3 (2013).
 Mykonos Biennale, Crisis and Paganism, 2013.

Holidays in Greece (2012).

Studio Visits, Berlin, Holidays in Greece. 2012.

The Laws of Hospitality (2012).

Out of the Box Intermedia, Un/Inhabited project Athens School of Fine Arts Hydra @ Mykonos annexes, 2012

Small archive of works in summer exhibitions (2017) links works with which I participated in periodical art exhibitions, organized in summer vacation places. Bella Ciao (2013, 2017) is part of the archive. The song, performed by a group of artists departing from Sikinos in 2013, is transmitted inside and outside the venue of Tourism exhibition in Amfissa in 2017.

the 7th floor installation view of the work _____ / _____
[UN]FINISHED - 2013
photo credits: Pavlos Fysakis Maria Lalou, Courtesy of Maria Lalou © Skafta Aymo-Boot

Ελληνική λεζάντα?

Μαρία Λάλου
Maria Lalou

Skafta Aymo-Boot
Skafta Aymo-Boot

ANTIMONUMENTS
1964-2013

Το έργο [UN] FINISHED της εικαστικού Μαρίας Λάλου και του αρχιτέκτονα Skafta Aymo-Boot είναι μια μελέτη/αρχείο πάνω στα ανολοκλήρωτα ακίνητα της Αθήνας. Το φαινόμενο αυτής της ιδιότητας, σε εκκρεμότητα αρχιτεκτονικής, του ατελείωτου κτηρίου, είναι συνδεδεμένο με την ιστορία της σύγχρονης δόμησης της Αθήνας και αναδεικνύει ζητήματα που αφορούν τη φυσιογνωμία της σύγχρονης Ελλάδας. Οι σκελετοί αυτοί, είναι σημάδια των αφανών κοινωνικών, οικονομικών και πολιτικών δομών που ορίζουν την φυσική εικόνα της πόλης και τις σχέσεις των υποκειμένων που αφορούν τόσο τον ιδιωτικό τους βίο όσο και τη σχέση τους με το δημόσιο χώρο. Οι λιτές φόρμες τους παραλληλίζονται με τις αρχαιολογικές κλασικές δομές που έχουν ταυτιστεί με το ελληνικό ένδοξο παρελθόν και την αίγλη της ελληνικότητας. Ως ένα άλλο είδος (αντι)μνημείων φανερώνουν τους κανόνες, τους κανονισμούς και τις αγκυλώσεις που διέπουν την πολιτιστική πολιτική της χώρας μας και ότι αυτά αναδεικνύει. Ταυτόχρονα φωτίζουν όσα συγκροτούν τη φυσιογνωμία του νεοέλληνα, αυτά που αντιμετωπίζει καθημερινά αλλά και αυτά που οργανώνουν την ταυτότητά του στη βάση ενός καταστατικού μύθου που συνδέεται με την «ιδιαιτέρη» ελληνική περίπτωση, αυτή που στο παρελθόν ταυτίστηκε με το πολιτιστικό της μεγαλείο και στο παρόν με τη σαγήνη της κρίσης και της καταστροφής.

ANTIMONUMENTS
1964-2013

The work [UN] FINISHED by visual artist Maria Lalou and architect Skafta Aymo-Boot is an archive/study of the unfinished buildings of Athens. The phenomenon of this peculiar, suspended architecture of the unfinished building, is closely associated with the history of how Athens was built and brings to the fore issues integral to the nature and characteristics of contemporary Greece. These skeletons are signs of the unseen social, financial and political structures that define the city's image and the relationships between people, in their private lives as well as with public space. A parallel is drawn between the buildings' simple forms and the archetypal classical architectural structures associated with the golden Greek past and the glory of Greek culture. As a type of anti-monuments these buildings illustrate the rules and regulations as well as the rigidity that characterises our country's cultural policy. At the same time they shed light onto the elements that shape the nature of the contemporary Greek man: Not only the daily struggles but also the characteristics of a sense of identity shaped through the "peculiar" Greek case: identified in the past with its cultural greatness and in the present with the allure of the financial crisis and ensuing socio-political destruction.

Interior of the Greek Pavilion

Θα αφήσουμε αυτή τη λεζάντα ή να την ξαναγράψουμε?

Νατάσα Μπιζά
Natasa Biza

How to re-model a pavilion from German to Greek, 2016

Αφορμή για το έργο της Νατάσας Μπιζά στάθηκε ένα έγγραφο πιστοποίησης της βράβευσης με το χρυσό μετάλλιο του αγροτικού συνεταιρισμού της Μάρπσας της Πάρου για παραγωγή φύλλων καπνού, στην Διεθνή Έκθεση του Σαν Φρανσίσκο το 1915 (Panama Pacific International Exposition), το οποίο η καλλιτέχνης βρήκε αποθηκευμένο στην παλιά κοινοότητα της Μάρπσας. Η Διεθνή έκθεση στην οποία συμμετείχαν 24 κράτη, αποτελούσε ένα κατεχόνιο τουριστικό και εμπορικό γεγονός της εποχής και διοργανώθηκε για να γιορταστεί το άνοιγμα της διώρυγας του Παναμά, με προσκεκλημένους προσωπικότητες όπως ο Γκράχαμ Μπελ, ο Τόμας Έντισον, ο Χάρυ Φορντ, κ.α. Η Μπιζά κάνοντας έρευνα σε αρχεία και εντοπίζοντας ιστορικούς που έχουν μελετήσει την συγκεκριμένη έκθεση, ανακάλυψε πως αρχικά, δεν είχε προγραμματιστεί να πάρει μέρος η Ελλάδα. Η Γερμανία ακύρωσε τη συμμετοχή της λόγω της έναρξης του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου και αλλάζοντας τη πρόσοψη του περιπτέρου από jugendstil σε νεοκλασικό, μετέτρεψαν το Γερμανικό περίπτερο σε Ελληνικό. Η έρευνα της Μπιζά την οδήγησε στο να ανακαλύψει πως αυτό που έπαιξε σημαντικό ρόλο για τη συμμετοχή της Ελλάδας στη διεθνή έκθεση, είναι ότι δωρήθηκε από τη χώρα, εν είδη ανταλλάγματος, μια εντυπωσιακή συλλογή εκμαγείων αρχαίων αγαλμάτων. Το έργο How to re-model a pavilion from German to Greek, αποτελείται από ένα βιβλίο στο οποίο συμπλέκονται οι ιστορίες του ελληνικού περιπτέρου, η μετατροπή του από γερμανικό, η γενναϊόδωρη δωρεά από την Ελλάδα, καθώς και μία σειρά φωτογραφιών που προέκυψαν από την έρευνα της καλλιτέχνιδας.

How to re-model a pavilion from German to Greek, 2016

Natasa Biza's work was occasioned by the certified record of an award received by the agricultural union of Marpissa, on the island of Paros, in the Panama Pacific International Exposition of 1915. Discovered by the artist stored in the old community of the area, it was awarded to the union for the production of tobacco leaves. Organised to celebrate the opening of the Panama Canal, the International Exposition was the principal touristic and commercial event of the time. It boasted 24 national participations and was attended among others by Graham Bell, Thomas Edison and Harry Ford. Researching various records and locating historians that have studied the Exposition, Biza discovered that originally Greece was not among the participating countries. Due to the break out of WWI Germany withdrew its participation, and by altering its facade from jugendstil to neoclassical its pavilion was transformed from German into Greek. Biza's research led her to the discovery that a major factor behind the participation of Greece in the exhibition was the country's donation—in return for its selection—of an impressive collection of ancient statue casts. The work How to re-model a pavilion from German to Greek, consists of a book that brings together the stories of the greek pavilion, its transformation, Greece's generous donation, as well as a series of photographs that the artist came across during her research.

Ραλλού Παναγιώτου, *Kalypso Volume II*, 2016, βίντεο (still), image courtesy of the artist and Bernier/Eliadis

Rallou Panagiotou, *Kalypso Volume II*, video (still), 2016, image courtesy of the artist

Ραλλού Παναγιώτου Rallou Panagiotou

Kalypso (Volume II), video, 2016 **Μουσική σύνθεση Άρης Σιάφας**

Ένα τουριστικό θέρετρο του 1970 το οποίο απευθυνόταν κατά κύριο λόγο σε βορειοευρωπαίους τουρίστες και λειτούργησε για 20 χρόνια πριν την εγκατάλειψη και παρακμή του, καθώς και μια απομονωμένη εξοχική κατοικία εμπλέκονται στην αφήγηση του video *Kalypso (Volume II)*.

Το βίντεο αποτυπώνει μια τοπογραφική και αρχιτεκτονική διαδρομή που προσομοιάζει με τη μέθοδο της τεχνικής εξάσκησης της μνήμης (memory palace) ενώ ακούγονται μελοποιημένα λογοτεχνικά αποσπάσματα από το έργο "Suzanne and the Pacific", του Jean Giraudoux, ένα κείμενο διαπραγμάτευσης των αρχέτυπων που θέτει η ιστορία του Ροβινσώνα Κρούσου. Τα αντικείμενα που παρουσιάζονται στο video όπως τα μαγιώ και τα βαμβακερά t-shirts συνδέονται με συγκεκριμένα ιστορικά, κοινωνικά και πολιτισμικά συμφραζόμενα, καθώς κατασκευάζονταν μαζικά στην Ελλάδα τη δεκαετία του 80 ως φθηνά αντίγραφα των ρευμάτων νεωτερικότητας από τα κέντρα του εξωτερικού και χρησιμοποιούνται ως μια μνεία στη χρωματική και γλωσσολογική τους υβριδική μετάφραση.

Kalypso (Volume II), video, 2016 **Musical composition Aris Sifas**

A 1970's tourist resort oriented primarily towards north-European tourists in business for 20 years before its abandonment and subsequent decay and a remote holiday house form part of the narrative of the video work *Kalypso (Volume II)*.

The video illustrates a topographical, architectural route drawing a parallel with the memory palace memory enhancement technique. At the same time versified literary excerpts from Jean Giraudoux's work *Suzanne and the Pacific*, a text that negotiates the archetypes in the Robinson Crusoe story, are set to music. Mass produced in Greece in the 80's as cheap reproductions of modern trends abroad, objects like the swimsuits and cotton t-shirts that make an appearance in the video, are linked to particular historical, social and cultural contexts. As such they give a nod to their chromatic and linguistic hybrid translation.

Πάνος Σκλαβενίτης. Εδώ κάποτε στάθηκε για λίγο ο καλλιτέχνης Πάνος Σκλαβενίτης, εγκατάσταση, διαστάσεις μεταβλητές, 2017

Panos Sklavenitis, *Here stood for a little while the artist Panos Sklavenitis*, installation, dimensions variable, 2017

Πάνος Σκλαβενίτης Panos Sklavenitis

How to be seen (and heard) #2

"Η έκθεση μας ποτέ δεν ήθελε να εκπροσωπήσει την αθηναϊκή τέχνη. Άλλοι πρέπει να το κάνουν αυτό. Εάν οι άνθρωποι δεν αισθάνονται ότι εκπροσωπούνται εδώ, τότε θα πρέπει να σκεφτούν γιατί δεν ακούγονται." Απόσπασμα από συνέντευξη με τον καλλιτεχνικό διευθυντή της documenta 14 (Deutschlandfunk Kultur, 14 Μαΐου 2017).

Το ζήτημα της αυτοπροβολής του καλλιτέχνη, οι όροι, τα μέσα και οι θεσμοί που εγκαθιδρύουν το πολιτιστικό κύρος, καθώς και οι διάφοροι μηχανισμοί και στρατηγικές για την απόκτηση φήμης απασχολούν τον Πάνο Σκλαβενίτη. Στο έργο *How to be seen (and heard) #2*, ο καλλιτέχνης εκκινεί ένα μονομερή διάλογο/απάντηση με τον καλλιτεχνικό διευθυντή της διεθνούς έκθεσης σύγχρονης τέχνης documenta 14 που μοιράστηκε μεταξύ Αθήνας και Κάσσελ την άνοιξη και το καλοκαίρι του 2017. Ο Σκλαβενίτης, μεταπηδώντας τις κατεστημένες οδούς και παραμέτρους της θεσμικής κατοχύρωσης της αξίας, κατασκευάζει μέσω αυθαιρεσιών και παραποιήσεων την δική του υστεροφημία και μνημειοποίηση, η οποία όμως, μην μπορώντας εν τέλει να ταυτοποιηθεί, εμπεριέχει ταυτόχρονα και την υπονόμευσή της. Μια πομπώδης αυτοδιαφήμιση αλλά με αδύναμη απεύθυνση, που αποτελείται από μία σειρά δράσεων σχετικά ανώφελης και μάταιης εκ των προτέρων αυτοπροβολής, σχολιάζουν μεταξύ άλλων την ελληνική πολιτιστική πολιτική και την αδυναμία προώθησής της σύγχρονης καλλιτεχνικής παραγωγής καθώς και την αμφιθυμία του ίδιου του καλλιτέχνη να συνδιαλεχθεί με τα πολύπλοκα σχεσιακά κριτήρια αξιολόγησης και προώθησης που θέτει το παγκοσμιοποιημένο πεδίο της τέχνης.

How to be seen (and heard) #2

"Our exhibition never meant to represent the athenian art scene. This is the responsibility of others. If people feel they are not being adequately represented here, then they should think about why they are not being heard."

Excerpt from an interview with the artistic director of documenta 14 (Deutschlandfunk Kultur, 14th of May 2017).

Panos Sklavenitis is interested in the issue of the artist's self-promotion, the terms, the means and the institutions that establish cultural status and value, and the various mechanisms and strategies for the gaining of fame. In the work *How to be seen (and heard) #2* the artist initiates a unilateral dialogue/answer to the artistic director of documenta 14, the international contemporary art exhibition which was split between Athens and Kassel in the spring of 2017. Circumventing the established routes and parameters of the institutional consolidation of value, Sklavenitis arbitrarily attempts to construct his own posthumous fame and memorialisation. Manipulating the truth but failing to subsequently cover his tracks he simultaneously undermines his efforts. His pompous but overall weak self-advertising which consists of a series of events of an a priori relatively pointless self-promotion comment among other things, on the greek cultural policy and inability to promote contemporary artistic production as well as on the artist's ambivalence to enter into dialogue with the complicated relational criteria of evaluation and endorsement set forth by the globalised field of art.

Λεζάντα

Κωνσταντίνος Χατζηνικολάου Constantinos Hadzinikolaou

Κεφάλια

Φιλμ *Super 8* μεταγγραμμένο σε ψηφιακό βίντεο, ασπρόμαυρο, χωρίς ήχο. Διάρκεια: περίπου 3 λεπτά. 2017

Ουρανός Άουσβιτς

Σκληρόδετο βιβλίο. 2017

Το Σεπτέμβριο του 2007, επισκέφτηκα το στρατόπεδο συγκέντρωσης του Άουσβιτς μαζί με την Αγγελική. Επιστρέφοντας, η Αγγελική, που είχε χάσει όλη την οικογένειά της εκεί, αποκοιμήθηκε στο λεωφορείο. Δέκα χρόνια αργότερα, το Σεπτέμβριο του 2017, κινηματογράφησα το Μουσείο Δελφών. Δεν ξέρω αν υπάρχει μια υπόγεια στοά που να συνδέει τους δύο χώρους, ωστόσο, την ώρα που φίλμαρα το μικρό άγαλμα ενός κοριτσιού που χαμογελούσε, αναγνώρισα στο πρόσωπό του τη μικρή Σάρα, τη θεία της Αγγελικής, που πέθανε στους θαλάμους. Κι όταν πήγα στο δωμάτιο με τη Σφίγγα, θυμήθηκα πως την είχα δει να πετάει στον ουρανό του Άουσβιτς, κοιτώντας από ψηλά το στρατόπεδο, τρομαγμένη, ανίκανη να θυμηθεί το γρίφο της.

Heads

Digital video transferred from *Super 8* film, black-and-white, no sound. Duration: *aprx.* 3 mins, 2017

Sky Auschwitz

Hardcover book, 2017

In September 2007 I visited the concentration camp at Auschwitz together with Angeliki. On our way back, Angeliki, who had lost her entire family at Auschwitz fell asleep on the bus. Ten years later, in September 2017, I filmed the Delphi Museum. I do not know if there exists a subterranean tunnel linking these two places, nevertheless, as I was filming the small statue of a smiling girl I recognised in her face young Sarah, Angeliki's aunt who died in the chambers. And when I went into the room with the Sphinx, I remembered that I had seen her flying in the Auschwitz Sky, looking down at the camp, terrified, unable to recall her riddle.

the willingness to revisit,
εικαστικό-ερευνητικό πρότζεκτ σε εξέλιξη
the willingness to revisit,
research-art project in progress

Ινώ Βαρβαρίτη Ino Varvariti/

Γιάννης Δελαγραμμάτικας Yiannis Delagrammatikas

the willingness to revisit, εικαστικό-ερευνητικό πρότζεκτ σε εξέλιξη

Το έργο των Ινώ Βαρβαρίτη και Γιάννη Δελαγραμμάτικα 'the willingness to revisit' είναι ένα εικαστικό-ερευνητικό πρότζεκτ σε εξέλιξη. Αποτελεί μια ιδιοσυγκρασιακή καταγραφή αναμνηστικών αντικειμένων -souvenir- από την Ελλάδα στις υπαίθριες αγορές του Βερολίνου. Μουσειακά κεραμικά αντίγραφα αγγείων, απομιμήσεις αγαλμάτων, καρτ ποστάλ και φωτογραφίες/ άλμπουμ ταξιδιών συνθέτουν τα ευρήματα μιας ανοικτής επιτελεστικής συλλεκτικής εμπειρίας. Το παζάρι, ως χώρος διαπραγμάτευσης, ανταλλαγών, αναπάντεχων διασταυρώσεων αντικειμένων και ανθρώπων αποτελεί το προσωρινό σημείο συνάντησης ιστοριών που διαπλέκονται. Αφηγήσεις που μετωπικά μπορούν να ανασυνθέσουν προσωπικές διαδρομές, τόπους και αναμνήσεις αλλά και πολιτιστικά και θεσμικά πλαίσια. Τα χαρακτηριστικά στάντ γεμάτα καρτποστάλ και οι πάγκοι με αρχαία αντίγραφα έξω σχεδόν από κάθε αρχαιολογικό χώρο και παραθεριστικό μέρος αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της σκηνοθεσίας και των πρακτικών προσέγγισης των τουριστών. Σήμερα βάσει συγκεκριμένων ΦΕΚ ορίζονται ρητά οι όροι εκμετάλλευσης της πολιτιστικής κληρονομιάς, η χορήγηση αδειών φωτογράφισης, κινηματογράφησης, παραχώρησης αρχαιολογικών και ιστορικών χώρων για εκδηλώσεις και για οποιαδήποτε άλλη χρήση. Από την άλλη εξετάζονται τα αναμνηστικά ως αντικείμενα που συντάσσουν μια προσωπική αντίληψη της ιστορίας και του τόπου, ως αποδεικτικά στοιχεία μετακίνησης ιδεών και εμπειριών. Πόσο τα αντικείμενα έχουν επηρεάσει και διαμορφώσει μια στερεοτυπική θέαση του Άλλου, πόσο εξωτικοποιούν και ρομαντικοποιούν την εικόνα του τόπου και των αρχαιοτήτων αλλά και από την άλλη πόσο έχουν συμβάλει στην προώθηση και στην ανάπτυξη του τουρισμού και κατασκευή της "ελληνικότητας";

the willingness to revisit, research-art project in progress

The work of Ino Varvariti and Yiannis Delagrammatikas 'the willingness to revisit', is a research-art project in progress. It consists of an idiosyncratic record of souvenirs from Greece found in various flea markets in Berlin. Ceramic museum copies of vessels, statue replicas, postal cards and photograph albums of trips are all finds of an open performative experience of collecting. The flea market as a space of negotiation and exchange, an unpredictable meeting point of objects and people, becomes the temporary melting pot of various stories; narratives that can metonymically bring to life personal journeys, places, memories but also cultural and institutional contexts. The distinctive postal card stands and the staged-looking stalls selling ancient statue reproductions one finds in archaeological sites and holiday destinations, form an integral part of tourist attraction practices. Nowadays there are laws that set the terms and conditions that govern the exploitation of cultural heritage, including the allocation of permits to photograph and film and to use archaeological sites for various events. At the same time the project explores these souvenirs as objects that illustrate a personal understanding of history and locality as evidence of the shifting of ideas and experiences. To what extent have these objects influenced and shaped a stereotypical view of the Other? To what extent do they exoticise and romanticise antiquities and representations of places? And on the other hand, how significant a part have they played in the promotion and development of tourism and the construction of "Greekness"?

Greek Olive: Greek art highlights.
video still, 2017

Λείπει το ελληνικό

KavecS

Κωστής Σταφυλάκης
Kostis Stafylakakis

Βάνα Κοσταγιόλα
Vana Kostagiola

Greek Olive: Greek art highlights. Video, 2017

«Η Greek Olive προσφέρει μια μοναδική ευκαιρία να εξερευνήσετε τα μονοπάτια της σύγχρονης ελληνικής τέχνης. Η διεθνής έκθεση Documenta14 μας βοήθησε να δούμε αλλιώς τη σχέση ανάμεσα στη πόλη, τα σώματα και τα δικαιώματά μας. Η ομάδα της Greek Olive, εξειδικευμένη σε υπηρεσίες city & art strolling, έχει σχεδιάσει για σας μοναδικές διαδρομές στο χάρτη της σύγχρονης ελληνικής τέχνης, τις Greek Olive Strolls.»

Greek Olive: Greek art highlights. Video, 2017

“Greek Olive offers a unique opportunity to discover Greek contemporary art. The international exhibition Documenta 14 helped us see the relationship between the city, our bodies and our rights under a different light. Specialising in city & art strolling services, the Greek Olive team, has designed especially for you unique strolls spanning the art map of contemporary greek art, Greek Olive Strolls.”

Πεύκος, 1977, κονάτσι-ταβέρνα.
Η Ι., η Λ., η Μπέλ και οι πάπιες (φωτογραφίες του Γ.Λ.).
Pefkos, 1977, Shepherds hut - hungout.
I., L., Belle and the ducks (photographs from G.L.'s archive).

Οι αρχιτέκτονες της Φάλαινας A Whale's architects

Ταξιδεύοντας κάνουμε το Νότο

Διάγραμμα για την ομιλία του Ροντρίγο Φερνάντεθ Μιράντα

Οι αρχιτέκτονες της Φάλαινας είναι ένα γραφείο αρχιτεκτονικής με έδρες στην Αθήνα και στις Βρυξέλλες, το οποίο σχεδιάζει και κατασκευάζει κτίσματα και αντικείμενα ενώ παράλληλα διεξάγει έρευνα επάνω στη χρήση και την παραγωγή τους. Οι χώροι μελετώνται ως γεννιότερες καθημερινών συμβάντων μέσω της πυκνής σύνδεσης κίνησης, οπτικής πρόσληψης και της πληθυντικής χρήσης του χώρου. Λαμβάνοντας υπόψη τον ανθρωπογενή χαρακτήρα της παραγωγής των κτισμάτων και τη σημασία των τεχνικών κατασκευής ως βασικές γνώσεις για την κοινωνική οικονομία και τον πολιτισμό, η ομάδα υποστηρίζει τη διασπορά της ελευθέριας εργασίας σχεδιάζοντας και κατασκευάζοντας κτίρια και πρωτότυπα αντικείμενα σε συνεργασία με εξειδικευμένους τεχνίτες και εργαστήρια/βιοτεχνίες μικρής κλίμακας. Για το έργο Ταξιδεύοντας κάνουμε το Νότο: Διάγραμμα για την ομιλία του Ροντρίγο Φερνάντεθ Μιράντα, οι αρχιτέκτονες της Φάλαινας εξετάζουν (νοσταλγικά) οικογενειακές φωτογραφίες παραθερισμού στη νήσο Σ. του Αιγαίου, στις αρχές της δεκαετίας του '70 και παράλληλα με την πρόσφατη κριτική μελέτη του Ροντρίγο Φερνάντεθ Μιράντα για τον μαζικό τουρισμό, προσπαθούν να κατανοήσουν πώς οι ιστορικοί μετασχηματισμοί διέτρεξαν την μικρή (και μεγάλη) τοπική μας ιστορία: πώς αλλάξαν τα σπίτια μας και τα αντικείμενα, οι επι-σκέψεις μας στη γη και το νερό.

Travelling we lose sight of the South:

A Diagram of Rodrigo Fernández Miranda's talk.

A Whale's architects is an architectural practice based in Athens and Brussels which designs and constructs buildings and objects while it also carries out research on their use and output. Spaces are studied as the birthplace of everyday events through their densely linking of traffic, visual perception and plurality in use of space. Taking into account the man-made aspect of the buildings' production and the significance of their technical characteristics as basic knowledge on social economy and culture, the team supports the dispersion of the freedom of work by designing and constructing buildings and original objects in collaboration with expert craftsmen and workshops / light industries. For the work "Travelling we lose sight of the South: A Diagram of Rodrigo Fernández Miranda's talk", A Whale's architects (nostalgically) examine holiday family photographs taken on the island S in the Aegean in the beginning of the 70's. Drawing a parallel with Rodrigo Fernández Miranda's recent critical study on mass tourism, they attempt to comprehend the way in which historical transformations run through our small (and big) local history: how things have changed, our homes as well as objects; our visits to and thoughts on earth and water.

Μία διάλεξη Ήλιας Δύναμης
performance θεάτρου/αρχαιολογίας, Βελιγράδι, 2017

A Soft Power Lecture
Theater and archaeology performance, Belgrade, 2017

Η λεζάντα με το ν τίλο είναι διαφορετική,
τί κρατάμε?

Ευθύμης Θεού Efthymis Theou

Ηλέκτρα Αγγελούλου Elektra Angelorouli

Μία διάλεξη Ήλιας Δύναμης
performance θεάτρου/αρχαιολογίας, Βελιγράδι, 2017

Στο βίντεο Μία διάλεξη Ήλιας Δύναμης, οι καλλιτέχνες Ευθύμης Θεού και Ηλέκτρα Αγγελούλου χρησιμοποιούν μεθοδολογίες προερχόμενες από την αισθητηριακή αρχαιολογία, την εθνογραφία και τη θεωρία του χώρου, για να θέσουν ζητήματα σχετικά με τις έννοιες του ιδιωτικού, του δημόσιου, του τοπικού και υπερτοπικού. Εναλλαγές μεταξύ τοποθεσιών και γεωγραφικών περιοχών χρησιμοποιούνται για να αμφισβητηθεί η επικρατούσα χρήση εννοιών όπως η κρίση, ο νότος, αλλά και το ζήτημα της ψευδαίσθησης ενός ομογενοποιημένου κοσμοπολιτισμού.

A Soft Power Lecture
performance theater/archaeology, Belgrade, 2017

In the video The Oberhausen Manifesto, the artists Efthymis Theou and Elektra Aggelorouli using methodologies deriving from sensory archaeology, ethnography and spatial theory, raise issues of domesticity, interior, exterior, private and public with the aim to challenge our ideas about the local and translocal, public space and public claims. Interchanges between localities and geographies are used to question the mainstream abuse of notions such as crisis, the south but also to question the illusion of a homogenized cosmopolitanism.

Μητέρα Αϊσενούρ: Ο ερχομός του Μεσσία
βίντεο, διάρκεια περίπου 10 λεπτά./ 2017

Mother Aysenur: The Messiah is Coming,
video, aprx. 10'/ 2017

Aysenur Babuna

Μητέρα Αϊσενούρ: Ο ερχομός του Μεσσία
βίντεο, διάρκεια περίπου 10 λεπτά./ 2017

Την δεκάτη όγδοη μέρα του Σαμπάν του έτους 1438, η φεμινίστρια Μουσουλμάνα ακτιβίστρια και πρέσβειρα διαθρησκευτικού διαλόγου και πολιτικής Αϊσενούρ Μπαμπούνα, έφερε στον κόσμο τον υποσχόμενο Μεσσία. Σε αντίθεση με τον παλιό Μεσσία της χριστιανικής παράδοσης, ο νέος αυτός Μεσσίας, φύσιν σχετικιστής, σκοπεύει να βασίσει την ύπαρξη του σε απτά τεκμήρια. Έτσι, ξεκινά με τη Μητέρα Αϊσενούρ το ιερό ταξίδι προσκνήματος. Περιπλανώμενες σε χριστιανικές εκκλησίες και μοναστήρια, ισλαμικά τεμένη και θρησκευτικά πανηγύρια εξερευνούν και παρατηρούν διάφορα θρησκευτικά δόγματα, με στόχο την α ναζήτηση πνευματικών απαντήσεων σε σύγχρονα αδιέξοδα. Μετά από τη συλλογή γνώσεων και εμπειριών από το ταξίδι, ο νέος Μεσσίας, με τη βοήθεια της Μητέρας Αϊσενούρ, θα δημιουργήσει ένα υβρίδιο θρησκειών και θα ανακρύξει την ίδρυση ενός ευέλικτου δόγματος μιας νέας εποχής. Ακολουθώντας το νέο του δόγμα, ο Μεσσίας σύντομα θα είναι έτοιμος να ενώσει και να κυβερνήσει την Ανθρωπότητα και να λυτρώσει τους ανθρώπους. ΚΑΤΑ ΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ, Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΕΦΤΑΣΕ.

Mother Aysenur: The Messiah is Coming,
video, aprx. 10'/ 2017

On the eighteenth day of Saban in the year 1438, the feminist, Muslim activist Aysenur Babuna, also an ambassador of interfaith dialogue and politics, introduced to the world the promised Messiah. Contrary to the old Messiah of the Christian tradition, this new Messiah, relativist by nature, aims to base his existence on concrete evidence. He thus embarks with Mother Aysenur upon a Holy journey of pilgrimage. Wandering through christian churches and monasteries, islamic mosques and religious fairs, they explore and observe several religious dogmas in a search for spiritual answers to the predicaments of the present. Through the gathering of knowledge and experiences, the new Messiah, with the help of Mother Aysenur will declare the foundation of a flexible dogma of a new era. Following his new dogma, the Messiah will soon be ready to unite, govern and redeem mankind.
TO ALL APPEARANCES, SALVATION HAS COME.

Μετάφραση

Translation

Irini Bachlitzanaki

Σχεδιασμός Καταλόγου
Catalogue Design

Εκτύπωση
Print

Στηρίζουμε τη Δημιουργία
Supporting Creativity

NEON

Υποστηρικτές
Supporters

Χορηγός εγκαινίων
Opening sponsor

Τη βραδιά θα συνοδεύσει το κρασί Λευκός Κύκνος,
από την Ελληνικά Κελλάρια Οίνων.

*The opening night will be accompanied by the flavor of
the wine "WHITE SWAN" by Greek Wine Cellars.*

www.greek-wine-cellar.com

Χορηγός Επικοινωνίας
Media Sponsor

